

DEN 1. TRÁPENÍ S VLEKEM 30. 6. 2009 úterý

Již 14 dní se stupňuje intenzita shánění, balení a doplňování výzbroje, až je to tady!

30. 6. se všichni scházíme na autobusáku, kde už na nás čeká dobře známý řidič Mirek se svým novým busem a připraveným vlekem, o kterém bude ještě řeč.

Asi v 16:30 máváme maminkám a ostatním členům rodiny a vyrážíme směr Hradec Králové. Ovšem již v Červené Hoře si Lenka všimla, že si v autě zapomněla Mišákovy tabletky a tak zastavujeme na příkopu. Někdo z expedice zjistil, že máme na již zmiňovaném vleku poněkud teplá kola. Pomalu se přemísťujeme do České Skalice, kde kontrolujeme, zda se to zlepšilo, ale naopak! Proto otáčíme a vyrážíme do servisu!!! Oprava není dlouhá, brzdy jsou v pořádku, jen Míra musí zespodu urazit dva nejty, aby nedřely do pneumatik. Přibližně s hodinovým zpožděním opět vyrážíme směr Hradec Králové. Cesta ubíhá v pohodě bez větších zastávek a problémů. Ovšem o pár kilometrů za Havlíčkovým Brodem se na nás v zatáčce vyřítil kamion. Řidič Míra zkušeně rozkmital ABSku a protáhnul se se slovy: „Tam se nevejdu!“ skulinou, která mu tam zbyla. Večer jsme v Jindřichově Hradci nabrali nového řidiče a přibližně okolo 22. hod přijíždíme do kempu v Ratmírově. Se spacákem v ruce přebíháme mokrou louku a po 4 se ubytováváme v chatkách. Dobrou noc😊

DEN 2. KAMP A ERLAUF 1. 7. 2009 středa

Je 6:15 Ťuky obchází chatky a vyhlašuje budíček. Je to hrůza! Ospalá a malátná těla se pomalu nashromáždila v autobuse. Cestou k hranicím jsme nabrali Honzu a Aničku. Asi po 100km zastavujeme na břehu nevelké řeky jménem Kamp. Ta je rozlitá po veliké louce. Trochu ve zmatku poprvé vytahujeme vodácké nádobíčko, rychle nafoukneme ríu, a běžíme přes mostek, zařadit si v proudu, valícím se všude kolem nás. Velké žulové stěny

sestupují až k vodě a vytváří přírodní překážky, voda se valí úzkým korytem a nedá háčkům ani na chvíli odpočinout. Obrovské balvany občas rozdělují řeku na několik menších toků a je tedy třeba neustále vybírat tu správnou cestu! Vše jsme zvládli, až na čochtany Mílu s Lubou a Honzu s Aničkou! Po krátkém obědě a odpočinku nasedáme do autobusu a vyrážíme dál...na místo našeho dalšího startu k řece Erlauf. Sám Honza uznává, že stav vody je nadprůměrný. Lépe řečeno, že takovou vodu tady ještě neviděl. Asi okolo 17. hod nasedáme pod kaňonem a vyplouváme. Hned za první zatáčkou poznáváme, že Honzova slova měla pravdu, úzkým korytem zaříznutým ve vápencovém údolí se valila masa vody o stupni obtížnosti WW 3. Konvoj 18-ti lodí se rychlým tempem řítí za vedoucí lodí bez větších obtíží. Podvečerní pařlivý den a ledová voda v řece způsobili, že se nad hladinou vytvořil bílý opar, takže lodě měly snížený výhled. I přes všechny nástrahy jsme tento živel zvládli bez ztráty kytíčky. Však nás taky Honza při slavnostním večerním zahájení expedice, ač nerad pochválil. Všichni jsme pak dostali „expediční tričko“, které jsme si podepsali a nalepili jsme první delfíny jako odznaky hrdinských činů (všichni na splutí Erlauf a Xena s Vojtou za splutí splavu). Dnešní noc spíme v kempu Lunz am See.

Řeky: Kamp → 13 kmř WW 2 čochtani: Ťukýtko + Luba,
Honza + Anička

Erlauf → 7 kmř WWW 3 čochtani : nebyli

DEN 3. ERLAUF A YBBS

2. 7. 2009 čtvrtek

První Žužlova expediční rozcvička přivítala další den. I když plán byl původně trochu jiný, nemůžeme si nechat utéct tu fantastickou vodu v Erlaufu. Proto hned ráno po snídani vyrážíme. Mírně tu opadla voda, a tak to bude dnes o trochu technicky náročnější. Jelikož je slunečno rozhodne se Vašek s Mírou, že udělají nějaké pěkné záběry ze břehu na foťák a kameru. Společnými silami nafoukneme lodě, to že to bude opravdu

náročnější než včera, se ukázalo už při prvních metrech. Žuzla s Cimrem se vykoupli a získali na své helmy první samolepky čochtanů ☹! Zbytek cesty jsme zvládli bez problémů, jelikož už se nikdo jiný „necvakl“, museli jsme se smočit alespoň skokem ze skalního stupně do vln. Ve druhé polovině řeky se nám naskytl nevídaný pohled. Uprostřed údolí, ve kterém se rychlým proudem hnala řeka, jsme najednou na nevelké naplavenině spatřili vrtulník. Špatný přístup k autonehodě na nedaleké silnici zapříčinil, že helikoptéra musela přistát přímo v řečišti. Kolem oběda jsme se vrátili do kempu, kde jsme nabrali trochu sil. Odtud nás autobus svezl o několik kilometrů níž po řece Ybbs, kterou jsme zdolávali v obměněných posádkách. Naši háčkové se změnili v zadáky, aby si vyzkoušeli, jaké to je řídit loď ve vlnách rakouské řeky. Obtížnost se zde pohybovala WW 1-2, takže zbyl čas i na nějaké ty taškařice a plřování. Na konci zbyl čas na to, abychom popřáli Džabasovi k narozeninám a dali mu hobla o bagr a hodili ho do vody.

Řeky: Erlauf → 7 kmř WW 2-3 čochtani: Žuzla + Cimr

YBBS ??? kmř WW 2 čochtani: Jirka + Kometa, Xena + Piškot

DEN 4. DRAVÝ MUR

3. 7. 2009 pátek

Ráno jsme sbalili saky paky a vyrazili autobusem směr jih Rakouska. Cestou jsme měli splout docela výživnej potok Ertzbach, stav vody byl však nad naše síly a hranici bezpečnosti, tak měníme plán a sjíždíme o pár kilometrů dál až k řece Mur. Autobus zastavil na místě, kde jsme si šli prohlédnout jedno těžké místo, které zanedlouho pojedeme. Honza nám radí kudy kam, a jak se to dá projet. V místě startu si dáme k obědu „zoufalce“ (chleba s hořcicí), nafoukneme lodě a vyplouváme. Po několika metrech poznáváme, že to dnes bude „masírka“. Voda přeskakuje kameny a vytváří vlny, které zvedají špičky lodí. Hácci zkušeně čtou vodu a zadáci se snaží projet všechny nástrahy bez větších problémů. V místě, co jsme si byli předem

prohlédnout, jsme museli z rukávů vytáhnout ty nejlepší vodácké kousky! Voda se valila zatáčkou a hnala lodě na balvany, které bylo třeba objet podle Honzových instrukcí na milimetr přesně!!! To bylo totiž základem pro splutí hlavní vlny, však se tu také 5 posádek pěkně vykoupalo. Řeka nás svezla až k cíli, kde jsme se shodli, že to byla zatím jedna z nejlepších. Cestou ke slovinským hranicím zastavujeme v městečku Teufenbach na „čurpauzu“. Ťuky s Honzou objevují pěkný kemp Georges Bahnhof, a protože je už pozdní večer zakotvíme tady. Počasí vypadá dost nejistě, tak poprosíme pana majitele, aby nám otevřel místní dřevěnou hospůdku, kde jsme si ustlali na pódiu. Po večeři jsme si vyhodnotili těžký sjezd řeky Mur, odměnili jsme čochtany i hrdinské skutky a jdeme spát.

DEN 5. PIRÁTI ZE SAVINJE 4. 7. 2009 sobota

Sjezdem tobogánu jsme si dali rozcvičku a můžeme vyrazit na cestu! Dnes nás čeká dlouhý přejezd až do Slovinska. Autobus se pomalu škrábe do kopců až nad městečko Eisenerz (železná ruda), vysoká hora, která je zároveň i největším dolem na těžbu železa na světě, stojí nad městem jako strážce. Na horní vyhlídce necháme odpočinout autobus a se zaujetím si prohlížíme výsledek lidské práce. V odpoledních hodinách překračujeme hranice Rakousko - Slovinsko. Během jízdy se v zadní části autobusu vytvořila skupina, dožadující se zastávky v nějakém místním nákupním středisku. Tato zhoubná myšlenka postupně nakazila všechny a nedalo se prostě nic dělat! Chipsy, cola, housky a jiné dobroty nám prostě přišly vhod. Po pár kilometrech zastavujeme v kempu Menina. Postavíme stany, dáme si malý oběd (opět zoufalce) a vyrážíme na řeku Savinja. Malá čistá říčka se příjemně vlní údolím. Její obtížnost nám dovolí vytvořit dětské a dospělácké posádky. Vše šlo hladce, jen do cesty se nám postavilo pár jezů, které jsme museli přenést. Jeden obzvláště vysoký se pokusil Klíček sjet na kajaku, když to projel, daly to

ještě dvě lodě. Cestou měli posádky vedoucích nalepené na palubě dvě tatranky. Pirátské lodě děti se jim snažily tento náklad uzmout. Četné nájezdy nebrali konce, obchodní lodě se samozřejmě bránili vodními děly a případně i převrácením pirátů. Vše jsme projeli v pohodě, až asi 2 km před cílem jsme prořízli rio, tak ho museli Karbous s Pétou donést po břehu. Večer jsme si dali fotbálek, sprchu a šli si spát!

DEN 6. Bledské jezero

5. 7. 2009 neděle

Ráno jsme se rozloučili s kempem Menina. Jak jinak než rozsvíčkou do místního studeného jezírka. Klíček asi přeslechl signál budíčku a nedostavil se na rozsvíčku. Abychom ho o ní neošidili, tak jsme ho tam hodili i v oblečení. Po snídani jsme zabalili stany a vydali se dál vstříc novým zážitkům. Cesta byla únavná. 190 km busem nám zkrátily Karbous s Žužlou. Neúnavné hlasivky a pár lehce rozladěných kytar, ze kterých se linuly známé i méně známé písně zpříjemňovaly výhled z okna. Krajina ubíhala a postupně se měnila. Nevelké kopce, pod kterými se mezi loukami kroutila řeka, se změnili ve skalnaté štíty. Četná jezera a malá městečka jen dokreslovala obraz místního kraje. Ve městě Bled ležícím na stejnojmenném jezeře se nám naskytl až kýčovitý pohled. Nad sytě modrou hladinou jezera stál starý hrad a kostel. To vše obklopeno místními lesy, ze kterých v dálí vykukovali skalnaté vrchy. Asi po 20-ti km zastavil autobus v kempu Zlatorog u Bohinjského jezera. Dali jsme si rychlý oběd, pohoupali se na houpačkách a vyrazili autobusem asi 5 km k vodopádu Savica. Úzká lesní cesta stoupala až k vyhlídce. Pohled na vodopád byl úžasný, je až neuvěřitelné jaká masa vody se dokáže asi ve třech čtvrtinách této hory valit ze skalního otvoru. Na opačné straně vyhlídky se nám naskytl pohled do hlubokého údolí, ve kterém byl i náš kemp. Navečer jsme se šli vykoupat do jezera, kde odvážná skupina plavců (Mireček, Žužla, Kometa, Eliška, Míla, Dobi, Pink, Ponk, Patrik, Luba, Léla a Fanda) překonala celé jezero na šířku, to znamená asi 2 km tam a zpět. Po večeři se měla uskutečnit večerní projížďka po jezeře,

jenže sotva jsme nafoukli ríu, začalo pršet, tak z toho nakonec nebylo nic!

DEN 7. SÁVA BOHINJKA

6. 7. 2009 pondělí

Ráno se budíme kempu u jezera Bohinj. Rozcvičku dělá tentokrát Ťuky, a to ve spacáku☺. Hned po snídani vyrážíme na řeku Sáva Bohinjka. Autobus zastavuje na odpočívadle s dřevěným skokanem asi 4m nad řekou. Jen co se převlékneme a nafoukáme lodě, jdeme si zaskákat. Jak postupně odskakujeme šipky, salta a ponožky, všech kategorií, u svodidel se hromadí místní obyvatelé, aby se podívali na naše kousky. Řeka není nikterak obtížná, avšak za slunečného počasí vlivem naprosto čisté a průzračné vody vytváří nádherně barevné scenérie. Tato pastva pro oči nám však během 15-ti minut po vyplutí byla odepřena. Husté provazy deště rozčeřili hladinu a dvě hodiny nám kapky zvonily o helmy. Po 15kmř u veliké elektrárny jsme se rozdělili, 1. skupina se převlékla a pokračovala autobusem a 2. přenesla jez a vplula do místní soutěsky. Honza tentokrát s Martínkem udávali tempo, ale hlavně směr. Voda se valila mezi šutry a vytvářela nebezpečně vypadající situace. Se všemi jsme si poradili, až Honza zastavil v místě, kde voda se valila přes čouhající kameny, celá proudnice směřovala na obrovský balvan a z obou stran jej obtékala. Červený kříž vztyčený na kameni dodával celému místu na vážnosti situace. Jako první to projel Ťuky s Lenkou a za nimi následovali ostatní. Na konci kaňonu, kde jsme končili, na nás čekala nějaká parta vodáků a na znamení pozdravu jsme se navzájem naházeli do vody! Večer v kempu jsme dopsali expediční trika, zahráli na kytary a šli spát☺

DEN 8. VODOPÁD PERIČNÍK 7. 7. 2009 úterý

Budíme se do deštivého rána, ovšem během rozcvičky to ustalo, a tak se nasnídáme, zabalíme, rozloučíme se s jezerem Bohinj a vyrazíme na prohlídku kaňonu řeky Mostnice. Po výstupu na kopeček nad vesnicí Stará Fužina vstupujeme do lesa. Úzký mostek se nezdá, tak zajímavý, až na pohled do 20-ti metrové rokliny je zkrátka ohromující. Malá stezka lemuje roklinu a pohledy do jejích útrob berou dech. Křišťálově čistá voda se valí četnými vodopády a my se nestíháme divit a cvakat foťáky. Přišli jsme až k místu zvanému „Slonek“. Vápencový útvar skutečně připomínal malého slona pijícího přímo z řeky. Nejdřív jsme se povozili na jeho hřbetu, až někdo jen tak do větru prohlásil, že by se dalo proplavat tou ledovou vodou mezi chobotem a předníma nohama. Jen chvíli jsme se ostýchali, pak nám však naše vodácké svědomí zavelelo a 6 nejodvážnějších se vrhlo do sedmi stupňového proudu. Byla to nádhera! Cestou zpět jsme pěkně zmokli, a tak jsme si museli zpříjemnit přesun do kempu vydatným nákupem v místním „shopu“. Pak už jen lilo a lilo a lilo...Tak jsme se naobědvali a počkali na příznivější klima, abychom mohli vyrazit na prohlídku vodopádu Peričník a to byla bomba! Pomalu stoupáme po strmé stezce a vlhkost vzduchu neustále stoupá. Najednou se z prostřed hory vyvalí 52 metrové výšky masa vody, která se dole tříští o rozvalené kameny. Celou třešničkou je to, že vyplavená skála nám dovolí, projít i za vodopádem. To jsme ještě nezažili! Pak jsme si ještě prohlídli horní 16metrový vodopád, za kterým se dalo projít také. Večer proběhla přehlídka dětské tvorby, ve které se postupně předvedli hudebně rytmické skupiny. Obzvláště nás pak pobavil pan Ťan ce jong v podání Ťukyho.

DEN 9. KRÁSY JULSKÝCH ALP

8. 7. 2009 středa

Celou noc nám déšť bičoval stany, ale ráno se probouzíme do docela pěkného jitra. Mraky sice zakrývají celou oblohu, ale sem tam už prosvítá nějaká ta „modrota“. Dopoledne je v plánu pěší prohlídka kaňonu Vintgar v Triglavském národním parku. Úzká dřevěná lávka zavěšená nad soutěskou nás vede hlubokým kaňonem. Křišťálová voda se valí přes šutry a vytváří četné vodopády různých tvarů, barev a velikostí. Je to docela příjemná ranní procházka zakončená u velkého vodopádu. Cestou zpět si vše vychutnáváme znovu. Okolo poledního se vracíme zpátky do kempu Kamne. Vydatný oběd a krátký polední klid nás posilní natolik, že můžeme vyrazit zdolat místní říčku Sáva Dolinka. Máme veliké štěstí, noční déšť naplnil koryto, tak že je splavné, což jak říká Honza je uprostřed léta dost náhoda. Sluníčko se na nás vesele směje a vytváří krásné až pohlednicové výhledy do krajiny plné štítů Julských alp. Užíváme si 13 kmř pohody a občas obměňujeme posádky. Postupně splouváme několik jezů, ovšem některé musíme přenést. Také několik spadlých stromů zbrzdilo konvoj lodí na cestě k cíli.

DEN 10. VODÁCKÁ MATURITA NA LIESERU

9. 7. 2009

čtvrtek

Ráno se balíme a opouštíme kemp Kamne. Cesta ubíhá a okolo poledního překračujeme Slovinsko – Rakouské hranice. Ve městě Spital se setkáváme s řekou Lieser, už z autobusu je vidět, že to dnes bude „masírka“. Autobus stoupá proti proudu a nálada se v něm při pohledech na řeku mění v nervozitu a u některých i strach. Krátká zastávka na prohlídku technicky náročného úseku nám přijde v hod. Dravá, rychlá a nebezpečně vypadající řeka se valí korytem. S velkou dávkou odhodlání ale s respektem dáváme lodě na vodu. Vodácká maturita začíná. Během prvních pár metrů poznáváme, že to, co jsme viděli z autobusu, byl jen slabý odvárek. Teprve teď skutečně vidíme, že řeka teče z kopce. Občas se stává, že se ve vlnách ztrácí i loď před námi. První

koho vzal Velký čochtan do své náruče byl Ťukýtko s Lubou. Celá proudnice se hnala zatáčkou na stěnu ze šutrů. Trochu se to pohoupalo a byli tam. Než stačili doplout k další peřeji, duchapřítomně otočili rio, nasedli a pokračovali dál. Četné přírodní stupně vytvářejí nebezpečná místa, pod kterými se dalo občas zastavit, takže jsme mohli počkat na kamarády. Dalšími čochtany se stal Martínek s Dobim. Řeka okamžitě potrestala jejich chvilku nepozornosti, a tak se mohli na vlastní kůži přesvědčit, jak studená voda se valí kolem nás. Obtížnost se mění mezi WW 3-4, hácci mají plno práce s vybíráním té nejlepší cesty mezi kameny a zadáci čarují pádly jako o život! Poslední kaskáda se stala osudnou pro Karbouse a Racochejla, kteří až doposud jeli svou životní jízdu bez sebemenších problémů. Dva zpěněné kohouty projeli s patřičnou razancí, ovšem poslední byl silnější než oni. Při doplutí do cíle se shodneme, že pro většinu z nás to byla nejtěžší řeka naší vodácké kariéry. Cestou do kempu Wald jsme se zastavili na prohlídku vodopádu Fallbach a na vydatný nákup v místním „shopu“.

DEN 11. ZMRZLÝ MUR 10. 7. 2009 pátek

Budíme se do chladného a mokrého rána. Rychlá rozcvička a snídane. Dnes vyrážíme na řeku Mur. Na parkovišti u vojenské základny vyndáváme věci, lodě a pádla. Po obzvláště studené noci je oblékání mokrých plavek a neoprénů opravdovým pochutnáním. Nasoukáme na sebe mokré spodky a svršky a vyplouváme. Postupně ukrajujeme kilometry a čekáme, že se konečně oteplí. Řeka je pěkně z kopce, tak vytváří četné peřeje a kohouty, ve kterých si hledáme zábavu. Na bezpečných úsecích si ve vlnách zkusíme jízdu po boku a pozadu, což nás učí rovnováze. U místa, kde se nám minulý týden cvaklo 5 lodí, jsme zabrali z plných sil a projeli to bez ztráty kytičky. Marně jsme se dožadovali sluníčka, zima se do nás dávala, čím dál, tím víc. Veliké vlny a kohouty nebrali konce, až do poslední kaskády, kde Kába s Čudlou nenajeli dostatečně rychle a už byli tam! Za nimi se přiřítíl Pét'a s Traktorem a jako přes kopírák se taky cvakli. Řeka se postupně

zklidňovala, Lenka ještě dala jednoho čochtana na kajaku a začal boj se zimou. Chladné počasí nahlodávalo morálku všech vodáků, ale jen u mála z nás se to projevilo na povrchu. Unavení, zmrzlí a hladoví jsme přistáli na břehu pod mostem, kde už na nás čekalo Zelí s Xenou, kteří dnes kvůli nemoci nejeli. Autobus nás dovezl do kempu Bahnhof, kde jsme si dali kašpárek a vyrazili na prohlídku města Murau. Starý kamenný most překračuje řeku Mur, ze které se při pravé straně vynořuje skalní žebro a vytváří zvláštní vlnové seskupení. Na skalním masivu je umístěná bronzová socha řeky Mur, je to dívka se šibalským výrazem ve tváři. Od řeky vystoupáme přes malé náměstí až k místní kapli s podzemní kostnicí, nad ní se nachází sídlo rodu Schwarzenberků, které jsme si také prohlídli.

DEN 12.

11. 7. 2009 sobota

Dnes nás čeká samé překvapení. Budíček vyhlašuje Karbous s Ťukym a to písni o Sloraku. Protáhneme se na klouzačce a běžíme na snídani, ta je také dost překvapivá. Teplá ovesná kaše se sušeným ovocem je docela fajn! Okolo 12. hodiny zastavujeme na odpočívadle nad řekou Salzou. Tu už trochu známe, tak víme, že je to řeka učitelka! Dokáže být hravá a přátelská, ale i záludná a nebezpečná. Dáme si malý oběd (opět zoufalec) a vyrážíme. Stav vody je nadprůměrný, tak se zde tvoří veliké vlny, které nastavují studenou náruč nepozorným vodákům. Jako první konec konců jediní si posledního čochtana udělali Mireček s Čudlou. Nutno však říct, že ostatní posádky k tomu neměli daleko. Na spadlém mostě trčícím do půl řeky si dáme pár skoků odvahy a zpěněné kohouty nás dovedou až do nádherného kaňonu. Voda se valí mezi vymletými stěnami a občasné kaskády nás udržují v obezřetnosti. Když přirážíme ke břehu, zastavujeme a součet kilometrů na vodě je 174 kmř !!! ☺!!! Jak řekl Ťuky: „Salza je vždycky krásná, ale tentokrát byla nejkrásnější!!!“.

DEN 13.

NÁVRAT

12. 7.